

Proloog

Bliksemschichten

Vanuit de hoge vensterboog, zo'n tachtig stap boven de grond, bijna boven in de Witte Toren, kon Elaida vele spannen in het rond zien. Naar de golvende vlakten en wouden aan weerszijden van de brede Erinin die vlak voor ze zich ten noorden bij de witte muren rond het grote stadseiland splitste, een bocht naar het westen maakte. Op de grond moesten de lange ochtendschaduwen wel donkere plekken in de stad vormen, maar op deze ijle hoogte leek alles licht en helder. Zelfs de befaamde eindeloze torens van Cairhien vielen in het niet naast de Witte Toren, en dat gold helemaal voor de kleinere torens van Tar Valon, al sprak men wijd en zijd over die torens en hun welvende verbindingsbruggen in de lucht.

Op deze hoogte koelde een bijna eeuwige bries de onnatuurlijke hitte af die de wereld in haar greep hield. Het Lichtfeest was reeds voorbij en de aarde had al onder een dikke sneeuwlaag moeten liggen, maar het weer deed denken aan de hete dagen van hoogzomer. Wederom een teken dat de Laatste Slag naderde en de Duistere de wereld beroerde, voor wie nog bewijs nodig had. Elaida liet zich natuurlijk niet beïnvloeden door de hitte, zelfs niet wanneer ze op lagere verdiepingen kwam. De bries was niet de reden voor haar verhuizing naar deze hoog gelegen vertrekken, in weerwil van het ongemak van zoveel trappen naar de eenvoudige kamers.

De gewone roodbruine vloertegels en de met wat wandkleden getooide witmarmeren muren konden zich niet meten met de veel lager gelegen, grootse werkkamer van de Amyrlin en de erbij behorende vertrekken. Zo nu en dan gebruikte ze die kamers nog steeds – in de geest van enkelen waren die verbonden met de macht van de Amyrlin Zetel – maar ze zat veel vaker hier te werken. Vanwege het uitzicht. Maar niet op de stad, de rivier of de wouden. Vanwege wat op het grondgebied van de Toren was begonnen.

Enorme afgravingen en grondwerken hadden de vroegere oefenvelden van de zwaardhanden doen verdwijnen onder torenhoge houten kranen en stapels marmeren en granieten platen. Steenwerkers en werklieden zwermden als mieren over de werkzaamheden en eindeloze stromen wagens reden door de poorten het gebied van de Toren op en voerden nog meer stenen aan. Aan één kant stond een houten ‘werkmodel’ zoals de steenwerkers het noemden, zo groot dat mensen er geknield in konden kruipen om elke kleinigheid te bewonderen, of te zien waar elke steen moest komen. Veel arbeiders konden tenslotte niet lezen, de woorden niet en evenmin de werktekeningen van de steenwerkers. Het werkmodel was zo groot als een landhuis.

Als elke vorst of vorstin een paleis bezat, waarom was de Amyrlin Zetel dan veroordeeld tot vertrekken die weinig beter waren dan die van gewone zusters? Haar paleis zou in pracht de Witte Toren evenaren en een enorme spits hebben die nog eens tien stap hoger reikte dan de Witte Toren zelf. Het gezicht van de meestersteenwerker was vaalbleek geworden toen hij er voor het eerst van hoorde. De Toren was gebouwd door de Ogier, geholpen door zusters die de Ene Kracht gebruikten. Na een blik op Elaida's gezicht was meester Lerman echter buigend gaan stotteren dat alles natuurlijk naar haar wens en verlangen uitgevoerd zou worden. Alsof dat ooit de vraag was geweest.

Haar mond verstrakte boos. Ze had ook nu Ogiersteenvoegers willen hebben, maar die hadden zich om de een of andere reden in hun steding opgesloten. Haar verzoek aan steding Jentoiné, de dichtstbijzijnde, gelegen in de Zwarte Heuvels, was geweigerd. Heel beleefd, maar het bleef een weigering, en zonder enige uitleg, zelfs niet aan de Amyrlin Zetel. Ogier waren gesteld op hun afzondering. Wellicht namen ze afstand van een wereld in beroering. De Ogier hielden zich verre van menselijk geharrewar.

Vastbesloten bande Elaida de Ogier uit haar gedachten. Ze was er trots op dat ze mogelijkheden kon scheiden van onmogelijkheden. De Ogier waren niet belangrijk. Ze droegen niets bij aan de wereld, afgezien van de steden die ze zo lang geleden hadden gebouwd en nog maar zelden bezochten, alleen voor herstelwerkzaamheden.

Licht fronsend keek ze neer op de mannen diep onder haar, die als kevers over het bouwterrein kropen. Het gebouw verrees duim na duim. De Ogier konden dan niet meer ingezet worden, maar de Ene Kracht wellicht wel. Er waren maar weinig zusters die echt goed waren in Aarde weven, maar zoveel was er niet nodig om steen te versterken of

steen aan steen te binden. Ja. In gedachten zag ze het paleis reeds voor zich, de zuilengangen, de grote goudglanzende koepels en de spits die tot de hemel reikte... Haar ogen gleden naar de wolkeloze lucht, naar de plek tot waar die spits zou komen en ze slaakte een lange zucht. Ja, de bevelen zouden vandaag nog uitgevaardigd worden.

De staande kastklok in de kamer achter haar sloeg Derde Gong en in de stad luidden klokken en sloegen gongen het uur, wat op deze hoogte nog zwak hoorbaar was. Glimlachend verliet Elaida het venster en streek haar met rode banen afgewerkte, roomkleurige zijden gewaad goed en verschikte de brede gestreepte stola van de Amyrlin Zetel.

Op de fraai vergulde klok gaven bewegende beeldjes van goud, zilver en email de tijd aan. Op het onderste vlak vluchtten gehoornde Trolloks met wrede snuiten voor een Aes Sedai in een mantel. Daarboven probeerde een zogenaamde valse Draak de zilveren bliksems af te weren die een tweede zuster naar hem toe slingerde. Boven de lange wijzers knielden een gekroonde koning en koningin neer voor een Amyrlin Zetel met een geëmailleerde stola, staande onder een gouden boog met een maansteen die in de vorm van de Vlam van Tar Valon was geslepen.

Ze lachte niet vaak, maar ze kon het niet laten om even te grinniken bij het zien van deze klok. Cemaile Sorenthaine, een voormalige Grijze zuster, had deze laten maken, na een droom over de terugkeer naar de tijd voor de Trollok-oorlogen, toen iedere vorst pas na instemming van de Toren zijn troon kon innemen. Maar toen het zowel met Cemailes plannen als met haarzelf slecht afliep had de klok driehonderd jaar lang in een stoffige opslagruimte gestaan, een beschamend voorwerp dat niemand meer durfde gebruiken. Tot Elaida. Het Rad des Tijds draaide. Wat eenmaal was, kon weer komen. Zou weer komen.

De klok bood een fraai tegenwicht aan de deur naar haar zitkamer en haar slaapvertrek en kleedkamer daarachter. Prachtige wandkleden uit Tyr en Kandor en van goud en zilver flonkerende kleurrijke tapijten uit Arad Doman hingen keurig recht tegenover elkaar. Ze had altijd van orde en regelmaat gehouden. Het grote vloerkleed met de patronen van rood, groen en goud kwam uit Tarabon. Zijden tapijten waren het kostbaarst. In elke hoek van de kamer stond op een eenvoudig marmeren voetstuk een witte vaas van het tere Zeevolkporselein met vierentwintig zorgvuldig gerangschikte rozen. Om rozen nu te laten bloeien was de Ene Kracht vereist, zeker met deze droogte en hitte, maar ze achtte het gebruik volkomen verantwoord. Verguld houtsnijwerk tooi-

de de enige stoel – níemand zat meer in haar aanwezigheid – en de schrijftafel, maar in de rechtlijnige stijl van Cairhien. Eigenlijk was het een heel eenvoudige kamer, met een plafond dat slechts vier pas hoog was, maar hij voldeed tot haar paleis klaar was, zeker met zo'n uitzicht.

De stoel met de hoge rug toonde, wanneer zij zat, boven haar donkere haren de Vlam van Tar Valon, gesneden uit maansteen. Niets verstoorde het glanzende oppervlak van de tafel, afgezien van drie kistjes van Altaraans lakwerk die keurig naast elkaar waren geplaatst. Ze opende het kistje met gouden haviken tussen witte wolken en pakte een smal strookje papier van de stapel verslagen en brieven erin.

Zeker voor de honderdste keer las ze het bericht uit Cairhien dat twaalf dagen geleden door een duif was gebracht. Weinigen in de Toren wisten ervan. Alleen zij kende de inhoud en alleen zichzelf had een idee van de betekenis van de woorden. De gedachte maakte haar bijna weer aan het lachen.

De ring is in de neus van de stier geplaatst. Ik verwacht een aangename reis naar de markt.

Niet ondertekend, maar ze had geen handtekening nodig. Alleen Galina Casban had van dit prachtige bericht geweten. Galina, aan wie Elaida dingen toevertrouwde die ze niemand anders zou zeggen. Ze vertrouwde niemand volkomen, maar de overste van de Rode Ajah meer dan ieder ander. Ze was per slot van rekening zelf uit de Rode Ajah verheven en in allerlei opzichten zag ze zichzelf nog steeds als een Rode zuster.

De ring is in de neus van de stier geplaatst.

Rhand Altor – de Herrezen Draak, de man die op het punt leek te staan de wereld op te slokken, de man die al veel te veel had opgeslokt – Rhand Altor was afgeschermd en in Galina's macht. En niemand die hem te hulp kon komen, wist ervan. Als daar enige kans op was geweest, hadden de woorden iets anders geluid. Uit verschillende eerdere berichten was gebleken dat hij misschien het Reizen had herontdekt. Een Talent dat de Aes Sedai na het Breken van de Wereld waren kwijtgeraakt, maar dat had hem niet gered. Het had Galina zelfs bij haar plannen geholpen. Blijkbaar had hij de gewoonte zonder waarschuwing te komen en te gaan. Wie zou er vermoeden dat hij ditmaal niet

was vertrokken, maar was opgepakt? Iets wat bijna gegrinnik leek, borrelde in haar keel omhoog.

Over een week of zo, twee op z'n hoogst, zou Altor in de Toren zijn, streng bewaakt en onder veilige leiding tot Tarmon Gai'don. Daarmee was aan zijn verwoesting van de wereld een eind gekomen. Geen enkele geleider mocht vrij rondlopen, dat was waanzin, en zeker niet de man van wie voorspeld werd dat hij in de Laatste Slag de Duistere moest bestrijden. Het Licht geve dat die nog vele jaren in de toekomst lag, al duidde dit hete weer er niet op. Er zouden jaren nodig zijn om de wereld weer behoorlijk op orde te brengen, waarbij eerst ongedaan diende te worden gemaakt wat Altor had aangericht.

Natuurlijk was de schade die hij had toegebracht niets naast wat hij op vrije voeten zou hebben veroorzaakt. Om maar te zwijgen over de mogelijkheid dat hij zelf vóór zijn tijd gedood zou kunnen worden. Nou ja, die lastige jongeman zou worden ingekapseld, even beschermd als een peuter in zijn moeders armen, tot het tijd was hem naar Shayol Ghul te brengen. Daarna, als hij het overleefde...

Elaida's lippen persten zich opeen. *De Voorspellingen van de Draak* leken aan te geven dat hij het niet zou overleven, wat ontegenzeggelijk het allerbeste zou zijn.

'Moeder?' Elaida schrok op. Alviarin was binnengekomen zonder enig klopje! 'Ik heb nieuws van de Ajahs, Moeder.' Alviarin was slank en had een koel gezicht. Ze droeg de smalle stola van de Hoedster, wit zoals haar gewaad, als teken dat ze vanuit de Witte Ajah was verheven, maar uit haar mond klonk het 'Moeder' meer als de titel van een gelijke dan eerbiedig.

Alviarins aanwezigheid verjoeg Elaida's goede bui. Dat de Hoedster der Kronieken uit de Witte en niet de Rode Ajah stamde, herinnerde haar altijd bitter aan haar zwakte bij haar verheffing. Een deel daarvan was natuurlijk uitgewist, maar niet alles. Nog niet. Zo was het diep te betreuren dat ze buiten Andor zo weinig persoonlijke ogen-en-oren had. En dat haar voorgangster en die van Alviarin waren ontsnapt voordat hun de sleutels van het grote netwerk van de Amyrlin konden worden ontworpen. Ze waren bij hun ontsnapping zeker geholpen; ze moesten hulp hebben gehad!

Meer dan wat dan ook wilde ze haar rechtmatige netwerk in handen hebben. De Ajahs hadden de vaste gewoonte dat ze slechts bereid waren een heel klein druppeltje van hun eigen ogen-en-oren via de Hoedster met de Amyrlin te delen, maar Elaida was ervan overtuigd dat de Hoed-

ster zelfs van die kleine druppeltjes nog zaken achterhield. Niettemin kon ze de Ajahs niet rechtstreeks om inlichtingen vragen. Haar zwakte was al erg genoeg zonder de wereld om iets te smeken, of de Toren, wat tenslotte het enige ter wereld was dat telde.

Elaida keek even koel als de andere vrouw en erkende haar slechts met een knikje, terwijl ze net deed of ze papieren uit het gelakte kistje bekeek. Langzaam draaide ze die om en om en legde ze weer traag terug. Zonder eigenlijk een woord goed te zien. Ze voelde zich verbitterd dat ze Alviarin liet wachten, want het was kleinzielig, maar kleinzieligheid was de enige manier om iemand te treffen die eigenlijk haar bediende had moeten zijn.

Een Amyrlin kon naar believen elke verordening uitvaardigen. Haar woord was wet, altijd en overal. Maar nuchter en zakelijk bekeken waren veel verordeningen zonder de steun van de Zaal van de Toren verspilling van inkt en papier. Geen enkele zuster zou een Amyrlin ongehoorzaam zijn, niet rechtstreeks tenminste, maar veel verordeningen vereisten de uitvoering van honderden andere zaken. In goede tijden kon dat langzaam gaan, soms zo traag dat het nooit plaatsvond. En dit waren zeker geen goede tijden.

Alviarin bleef even kalm als een bevroren vijver. Elaida sloot het Altaarse kistje, maar behield het strookje papier dat de zekerheid van haar zege aankondigde. Onbewust betastte ze het als een talisman. ‘Heeft Teslyn of Joline zich eindelijk verwaardigd iets meer te sturen dan het berichtje dat ze veilig en wel zijn aangekomen?’

Dat diende Alviarin eraan te herinneren dat niemand zich onschendbaar kon achten. Iedereen vond dat er in Ebo Dar nooit iets belangrijks voorviel, Elaida al helemaal. Van haar mocht de hoofdstad van Altara door de zee worden verzwolgen, en afgezien van de handelaren zou de rest van Altara het niet eens merken. Maar Teslyn was al vijftien jaar lid van de Zaal, voordat Elaida haar had bevolen afstand te doen van haar zetel. Als Elaida een Gezetene – een Róde Gezetene die haar verheffing had gesteund – als gezant naar een onbetekenend hofje kon sturen, terwijl niemand enig idee van de reden had, kon ze iedereen aanpakken. Al deden er wel honderden geruchten de ronde. Joline was een heel andere kwestie. Ze had haar zetel slechts enkele weken bezet en iedereen wist dat de Groenen haar hadden verkozen als teken dat ze niet bang waren voor de nieuwe Amyrlin, die Joline eerder een angstwekkende straf had opgelegd. Die belediging mocht niet onbeantwoord blijven en dat was ook niet gebeurd. Ook dat wist iedereen.

Het was bedoeld om Alviarin eraan te herinneren dat ze kwetsbaar was, maar de slanke vrouw gunde het slechts een koele glimlach. Zolang de Zaal bleef zoals die was, wás ze onaantastbaar. Ze keek de ritsselende papieren in haar hand door en plukte er een uit. ‘Er is inderdaad geen bericht van Teslyn of Joline, Moeder. Maar met het nieuws dat u tot dusverre van de tronen mocht ontvangen...’ De glimlach werd nog iets breder en kwam gevaarlijk dicht bij verholten leedvermaak. ‘Ze zijn allen van plan hun vleugels uit te slaan om te zien of u even sterk bent als... als uw voorgangster.’ Zelfs Alviarin was verstandig genoeg om in haar aanwezigheid niet de naam van dat Sanche-mens te noemen. Wat ze zei was echter wel waar. Alle vorsten, en zelfs de lagere Huizen, leken de grenzen van haar macht af te tasten. Ze diende voorbeelden te stellen.

Alviarin wierp een blik op het papier en vervolgde: ‘Er is echter een bericht uit Ebo Dar. Van de Griizen.’ Had ze dat benadrukt om het er nog meer in te wrijven? ‘Blijkbaar zijn Elayne Trakand en Nynaeve Almaeren daar. Ze doen zich voor als volleerde zusters, gesteund door het... gezantschap van de ópstandelingen... bij koningin Tylin. Er zijn twee anderen bij, die niet herkend werden maar wellicht hetzelfde doen. De lijsten van wie bij de opstandelingen hoort, zijn onvolledig. Misschien zijn het slechts reisgezellen; de Griizen weten het niet zeker.’ ‘Bij het Licht, waarom zouden ze in Ebo Dar zijn?’ zei Elaïda afwijzend. Over zoiets zou Teslyn toch wel bericht hebben? ‘De Griizen geven vast enkel geruchten door. Tarna’s bericht vermeldde dat ze bij de opstandelingen in Salidar zijn.’ Tarna Feir had daar ook Suan Sanche gezien. En Logain Ablar met zijn schandalige leugens. Geen enkele Rode zuster mocht zich ertoe verlagen daarop in te gaan, laat staan ze te ontkennen. Dat Sanche-mens had de hand in die smerigheid, anders kwam de zon voortaan in het westen op. Waarom was ze niet gewoon weggekropen en gestorven, netjes uit het zicht van iedereen, net als andere gesuste vrouwen?

Het kostte veel inspanning niet diep te zuchten. Logain kon in stilte worden opgehangen, zodra ze klaar was met de opstandelingen. De meeste mensen dachten toch al dat hij dood was. Die smerige laster dat de Rode Ajah hem had geholpen een valse Draak te worden, zou met hem sterven. Wanneer de kwestie van de opstandelingen was afgehandeld, kon dat Sanche-mens gedwongen worden de sleutels van de ogen-en-oren van de Amyrlin te overhandigen en de verraadsters te noemen die haar hadden helpen ontsnappen. Jammer dat er geen kans

op was dat Alviarin daarbij hoorde. ‘Ik kan nauwelijks begrijpen waarom dat Almaeren-meisje naar Ebo Dar zou hollen om te beweren dat ze Aes Sedai is, laat staan Elayne. Wat vind jij?’

‘U hebt bevolen dat Elayne gevonden moest worden, Moeder. Dat is even belangrijk als die Altor aanlijnen, zei u. Toen ze zich nog tussen driehonderd opstandelingen in Salidar bevond, was het onmogelijk iets te ondernemen, maar ze zal in het Tarasinpaleis minder goed beschermd zijn.’

‘Ik heb geen tijd voor praatjes en geruchten,’ beet Elaida haar vol verachting toe. Wist Alviarin méér dan ze hoorde te weten, dat ze Altor had genoemd en de lijn? ‘Ik stel voor dat je Tarna’s verslag nogmaals leest en jezelf dan afvraagt of zelfs opstandelingen zouden goedkeuren dat een Aanvaarde net doet of ze de stola draagt.’

Alviarin wachtte zichtbaar ongeduldig tot ze was uitgesproken en keek toen opnieuw haar stapeltje door, waarna ze er nog vier vellen uittrok. ‘De Griuze faktor heeft wat schetsen gestuurd,’ zei ze effen en hield Elaida de papieren voor. ‘Het is geen kunstenaar, maar Elayne en Ny-naeve zijn herkenbaar.’ Het duurde even, maar toen Elaida de tekeningen niet aanpakte, werden de papieren weer bij de andere geschoven. Elaida voelde hoe haar wangen kleurden van boosheid en verlegenheid. Alviarin had haar in de val laten lopen door die schetsen niet meteen te tonen. Ze negeerde het – iets anders zou slechts meer verlegenheid brengen – maar haar stem werd ijskoud. ‘Ik wil dat ze worden opgepakt en hierheen gebracht.’

Elk spoortje nieuwsgierigheid ontbrak zo volkomen op Alviarins gezicht, dat Elaida zich opnieuw afvroeg hoeveel die vrouw wist. Dat meisje Almaeren kon heel goed een greep op Altor opleveren, omdat ze uit hetzelfde dorp kwam. Dat wisten alle zusters, net zoals ze wisten dat Elayne de erfdochter was van Andor en dat Morgase dood was. Er waren enkele vage geruchten die Morgase verbonden met de Witmantels, maar dat was grote onzin, aangezien zij nooit de hulp van de Kinderen van het Licht zou zoeken. Ze was dood, haar lijk was nergens aangetroffen en Elayne zou koningin worden. Als ze tenminste kon worden losgeweekt van de opstandelingen voordat de Andoraanse Huizen in haar plaats Dyelin op de Leeuwentroon zouden plaatsen. Het was niet algemeen bekend waarom Elayne belangrijker was dan een andere vrouw met aanspraken op de troon, afgezien van het feit dat ze op een dag Aes Sedai zou zijn.

Soms kon Elaida Voorspellen, een Talent dat velen verloren hadden

gewaand, en lang geleden had ze Voorspeld dat het koninklijk huis van Andor de sleutel vormde voor de overwinning in de Laatste Slag. Ruim vijftientig jaren waren voorbijgegaan en toen tijdens de Opvolging duidelijk was geworden dat Morgase Trakand de troon zou winnen, had Elaïda zich met de toen nog jonge vrouw verbonden. Hoe Elayne van zo'n enorm belang kon zijn, wist Elaïda niet, maar een Voorspelling loog nooit. Soms had ze bijna een hekel aan dat Talent. Ze haatte dingen die ze niet in haar macht had.

'Ik wil ze alle vier, Alviarin.' De andere twee waren niet belangrijk, maar ze wilde elk gevaar vermijden. 'Stuur mijn opdracht meteen naar Teslyn. Zeg haar, én Joline, dat ze zullen wensen nooit geboren te zijn als ze vanaf nu niet regelmatig verslag doen. Doe de inlichting van die Macura erbij.' Bij dat laatste vertrok haar mond.

Ook Alviarin bewoog wat ongemakkelijk en dat was geen wonder. Dat nare brouwsel van Ronde Macura verontrustte elke zuster. Dolkwortel was niet dodelijk – je werd tenminste weer wakker als je er zoveel van dronk dat je insliep – maar een drank die de gaven van een geleidster aantastte, leek een rechtstreekse bedreiging van de Aes Sedai. Het was jammer dat die inlichtingen niet voor Galina's vertrek ontvangen waren. Als dolkwortel bij mannen even goed werkte als het bij vrouwen scheen te doen, zou dat haar taak aanzienlijk hebben verlicht.

Alviarin's ongemak duurde maar kort. Heel kort, waarna ze zich weer volledig beheerste, even toeschietelijk als een ijsmuur. 'Zoals u wenst, Moeder. Ik weet zeker dat ze meteen zullen gehoorzamen, zoals ze natuurlijk horen te doen.'

Een plotselinge vlaag van ergernis vlamde door Elaïda heen als vuur over een droog weiland. Zij had het lot van de wereld in haar handen en onder haar voeten rezen telkens weer nieuwe struikelblokken op. Het was al erg genoeg dat ze opstandelingen en tegenstribbelende vorsten aan moest pakken, maar er waren ook te veel Gezetenen die achter haar rug mopperend samenspannen, waardoor de Hoedster een rijke oogst kon binnenhalen. Slechts zes van hen had ze behoorlijk onder de duim en ze vermoedde dat er minstens evenveel goed naar Alviarin luisterden voor ze hun stem uitbrachten. In ieder geval werd er niets belangrijks door de Zaal gesluisd zonder dat Alviarin ermee instemde. Niet openlijk – niemand erkende dat Alviarin een draadje meer invloed of macht bezat dan een Hoedster behoorde te hebben – maar als Alviarin tegen iets was... Ze waren gelukkig nog niet zover gegaan dat ze een voorstel van Elaïda hadden afgewezen. Maar alles werd op z'n

elfendertigst aangepakt en vele wensen van de Amyrlin waren in de Zaal een stille dood gestorven. Het was eigenlijk heel onnozel, en daar was ze blij om. Sommige Amyrlins waren niet meer dan speelpoppen geweest nadat de Zaal de smaak te pakken had gekregen en alles afwees wat zij opperden.

Haar handen balden zich en het smalle strookje papier knisperde.

De ring is in de neus van de stier geplaatst.

Alviarin keek even beheerst als een marmeren standbeeld, maar Elaida gaf er niet meer om. De schaapherder was onderweg. De opstandelingen zouden verpletterd worden en de Zaal zou buigen, Alviarin zou knielen en iedere onhandelbare vorst of vorstin zou zich naar haar wensen dienen te schikken. Van Tenobia van Saldea, die zich ergens verschool om haar gezant niet te hoeven ontvangen, tot aan Mattin Stepaneos van Illian, die alle partijen tegelijk probeerde te bespelen door met haar in te stemmen, en met de Witmantels en vermoedelijk ook met Altor. Elayne zou op de troon van Andor komen en haar broer kon geen problemen meer opleveren – ze zou terdege beseffen door wie zij daar was gekomen. Enige tijd hier in de Toren en het meisje zou als was in Elaida's handen zijn.

'Ik wil dat *die mannen* worden uitgeroeid, Alviarin.' Ze hoefde niet te zeggen wie ze bedoelde. De halve Toren kon over weinig anders praten dan *die mannen* in hun *Zwarte* Toren, en de andere helft fluisterde over hen in verborgen hoekjes.

'Er zijn enkele verontrustende verslagen, Moeder.' Alviarin keek nogmaals haar papieren door, maar Elaida dacht dat ze dat alleen deed om iets te doen te hebben. Ze haalde geen nieuwe vellen meer uit de stapel en als er iets ter wereld was wat deze vrouw uit haar evenwicht kon brengen, moest het die vuilnisbelt bij Caemlin zijn.

'Nog méér geruchten? Geloof jij in die verhalen van duizenden die zich bij Caemlin verzamelen als antwoord op dat smerige pardon?' Dat was niet het minste dat Altor had uitgespookt, maar nauwelijks een reden tot zorg. Het was enkel een hoop smerigheid die vóór Elaynes kroning veilig moest worden opgeruimd.

'Natuurlijk niet, Moeder, maar...'

'Toveine leidt de groep. Die taak behoort de Rode Ajah, zoals het betaamt.' Toveine Gazal was vijftien jaar niet meer in de Toren geweest, tot Elaida haar had teruggeroepen. De andere twee Rode Gezetenen

die in dezelfde periode hun taak hadden neergelegd en zich 'vrijwillig' hadden teruggetrokken, waren nu zenuwachtig ogende vrouwen, maar in tegenstelling tot Lirene en Tsutama was Toveine in haar eenzame ballingschap nog harder geworden. 'Ze krijgt vijftig zusters mee.' Er konden volgens Elaida niet meer dan twee of drie echte geleiders in die zogenaamde Zwarte Toren zijn. Vijftig zusters konden hen gemakkelijk overweldigen. Maar misschien moest er met anderen gestreden worden. Aanhangers, kamphelpers, dwazen die vol ijdele hoop naar iets waanzinnigs streefden. 'En ze neemt honderd... nee, tweehonderd wachters van de Toren mee.'

'Weet u zeker dat dat verstandig is? De geruchten over duizenden zijn zeker waanzin, maar een Groene faktoer in Caemlin beweert dat er in die Zwarte Toren meer dan vierhonderd mensen zijn. Een slimme kerel. Blijkbaar heeft hij de bevoorradingswagens geteld die de stad verlaten. En u beseft toch wel dat het gerucht gaat dat Mazrim Taim bij hen is?' Elaida had moeite haar gezicht nietszeggend te houden. Ze had verboden Taims naam te noemen en het was bitter dat ze het niet aandurfde – niet durfde! – Alviarin ervoor te straffen. De vrouw keek haar recht in de ogen en het ontbreken van zelfs een plichtmatig 'Moeder' viel nadrukkelijk op. En die vermetele vraag of haar daden verstandig waren! Ze was de Amyrlin Zetel! Niet de eerste onder gelijken, nee, de Amyrlin Zetel.

Ze opende het grootste gelakte kistje waardoor een stel fijne ivoen beeldjes op grijs fluweel zichtbaar werd. Ze werd vaak kalmer als ze haar verzameling aanraakte. Bovendien zette het iedereen nog beter op hun plaats dan haar geliefde breiwerk, doordat zij meer aandacht aan de kleine beeldjes leek te schenken dan aan hun woorden. Ze streelde een fraaie kat, slank en lenig, daarna een kunstig gesneden vrouw in een mantel met een vreemd diertje. Zeker een verzinsel van de houtsnijder, bijna alsof er een dicht behaarde man op haar schouder zat. Ten slotte koos Elaida een kronkelende vis, zo verfijnd van vorm dat hij bijna echt leek, al was het ivoor geel van ouderdom.

'Vierhonderd stuks gepeupel, Alviarin.' Ze voelde zich reeds kalmer, want Alviarins mond was smaller geworden. Een beetje, maar ze genoot van iedere barst in dat koele uiterlijk. 'Als het er al zoveel zijn. Alleen een dwaas gelooft dat er meer dan een of twee geleiders zijn. Op z'n hoogst! In de laatste tien jaar hebben we slechts zes mannen met die vaardigheid gevonden. Slechts vierentwintig in de laatste twintig jaar. En je weet hoe we de naties hebben gezuiverd. Wat die Taim

betreft...' De naam brandde in haar mond. De enige valse Draak die de Aes Sedai ooit was ontkomen en die niet gestild was. Zoiets wilde ze niet in de Kronieken geboekstaafd hebben, niet in de tijd van haar heerschappij, pas als ze had besloten hoe het vastgelegd moest worden. Tot nog toe vermeldde de Kronieken slechts zijn gevangename.

Ze streek met haar duim over de ivoren schubben. 'Hij is dood, Alviarin, anders hadden we allang van hem gehoord. Hij is zeker niet in dienst van Altor. Kun jij je indenken dat hij afstand doet van zijn afspraken om de Herrezen Draak te dienen? Kun je je indenken dat hij zich in Caemlin bevindt terwijl Davram Bashere op z'n minst zal trachten hem te doden?' Haar duim bewoog sneller over de ivoren vis, toen ze zichzelf voorhield dat de Saldeaanse maarschalk in Caemlin was en van Altor bevelen aannam. Wat voor spelletje speelde Tenobia? Elaida hield het echter voor zich en bleef uiterlijk even verstild als een van haar beeldjes.

'Vierentwintig is een gevaarlijk aantal om hardop uit te spreken,' merkte Alviarin na een veelzeggende stilte op. 'Even gevaarlijk als tweeduizend. De Kronieken hebben er slechts zestien beschreven. Een herleving van die jaren is wel het laatste dat we kunnen gebruiken. Evenmin als vragen van zusters die slechts weten wat hun verteld werd, en nu de waarheid horen. Zelfs zij die u hebt teruggehaald, zwijgen er liever over.'

Elaida trok een verbaasd gezicht. Voor zover zij wist, had Alviarin pas toen zij Hoedster werd de waarheid over die periode vernomen. Haar eigen kennis was persoonlijker, wat Alviarin niet kon weten. Waar ze in elk geval niet zeker van kon zijn. 'Dochter, wat er ook bekend wordt, ik ben er niet bang voor. Wie zal mij een straf opleggen en op welke aanklacht?' Dat omzeilde de waarheid aardig, maar het leek geen indruk te maken op de ander.

'De Kronieken beschrijven een aantal Amyrlins die in het openbaar om de een of andere duistere reden bestraft zijn. Op mij maakt het de indruk dat een Amyrlin het op die manier zou beschrijven als ze merkte geen enkele keus te hebben dan...'

Elaida's hand kwam met een felle klap neer op het tafelblad. 'Genoeg, dochter! Ik ben de wet van de Toren. Wat verborgen is geweest, blijft verborgen, om dezelfde reden als de afgelopen twintig jaren... omwille van de Witte Toren.' Toen pas voelde ze hoe de pijn vanaf de handpalm in haar hand uitstraalde. Ze tilde haar hand op en zag dat de vis in twee stukken was gebroken. Hoe oud was het beeldje? Vijfhonderd

jaar? Duizend? Met de grootst mogelijke moeite kon ze voorkomen dat ze niet ging beven van razernij. Haar stem klonk er zeker dikker door. 'Toveine zal vijftig zusters en tweehonderd wachters van de Toren naar Caemlin leiden, naar die Zwarte Toren, waar ze elke geleider of mogelijke geleider zullen stillen en ophangen, evenals alle anderen die ze gevangen kunnen nemen.' Alviarin knipperde bij deze schending van de wet van de Toren niet eens met haar ogen. Elaida had de waarheid gesproken waar zij in geloofde; hierin, in alles, wás zij de wet. 'Trouwens, hang de doden ook maar op. Laat het een waarschuwing zijn voor iedere man die ook maar aan de Ware Bron durft te denken. Laat Toveine hier komen. Ik wil het plan bespreken.'

'Het zal zijn zoals u beveelt, Moeder.' Het antwoord klonk even koel en glad als Alviarins gezicht. 'Hoewel ik u misschien kan aanraden te heroverwegen zoveel zusters van de Toren weg te sturen. Blijkbaar hebben de opstandelingen uw aanbod aanlokkelijk gevonden. Ze zijn niet meer in Salidar. Ze zijn weggetrokken. De verslagen melden Altara, maar ze moeten nu wel in Morland zijn aangekomen. En ze hebben een Amyrlin gekozen.' Ze keek vlug naar het bovenste vel van haar stapel papieren alsof ze de naam zocht. 'Egwene Alveren, naar het schijnt.'

Dat Alviarin het belangrijkste nieuws tot nu had achtergehouden, had Elaida laaiend van woede moeten maken. In plaats daarvan gooide ze het hoofd in haar nek en lachte. Ze voorkwam nog net dat ze met haar hielen op de vloer roffelde, door zich krampachtig aan haar waardigheid vast te klampen. De verbazing op Alviarins gezicht liet haar nog luider lachen tot ze haar ogen droog moest vegen.

'Je begrijpt het niet,' zei ze nadat ze weer boven die alles overspoelende golven van vreugde was verrezen. 'Het is maar goed dat je Hoedster bent, Alviarin, en geen Gezetene. In de Zaal zouden de anderen je om zoveel blindheid binnen een maand in een kastje hebben opgesloten, om je er alleen uit te halen als ze je stem nodig hebben.'

'Ik begrijp er genoeg van, Moeder.' Alviarins stem klonk niet verhit, integendeel, de muren hadden vol ijsbloemen kunnen zitten. 'Ik zie driehonderd opstandige Aes Sedai, misschien meer, die naar Tar Valon optrekken. Vergezeld van een leger onder aanvoering van Gareth Brin, algemeen erkend als een groot krijgsman. Zelfs als we die belachelijke bewering buiten beschouwing laten dat zijn leger ruim twintigduizend man telt, zal Brin als aanvoerder er in elk dorp en stadje waar ze langskomen, meer verkrijgen. Ik beweer natuurlijk zeker niet dat ze een kans

hebben de stad in te nemen, maar er valt niet om te lachen. Hoofdkapitein Chubain zou bevel moeten krijgen meer soldaten voor de Torenwacht te recruteren.'

Elaida's blik viel verbitterd op de kapotte vis. Ze stond op en schreed naar een venster, waarbij ze haar rug naar Alviarin hield. Het paleis in aanbouw nam de bittere smaak weg. Ook het strookje papier in haar hand hielp.

Ze keek glimlachend op haar toekomstige paleis neer. 'Driehonderd opstandelingen, ja. Maar je zou Tarna's verslag eens goed moeten nalezen. Minstens honderd staan al op instorten.' Tot op zekere hoogte vertrouwde ze Tarna, een Rode zuster die in haar hoofd geen onzin toeliet. Ze had geschreven dat een schaduw de opstandelingen al deed opschrikken. *Stille en wanhopige schapen op zoek naar een herder*, had ze gezegd. Ze was natuurlijk een wilder, maar desondanks verstandig. Tarna zou weldra terug zijn en een vollediger verslag kunnen geven. Niet dat zoiets nodig was. Elaida's plannen voor de opstandelingen waren al in werking gezet. Maar dat was haar geheim.

'Tarna is er altijd zeker van geweest dat zij mensen kon laten doen wat ze duidelijk niet van plan waren te doen.' Werd dat met enige nadruk gezegd, was de toon veelzeggend? Elaida besloot het te negeren. Ze moest te veel van Alviarin negeren, maar er zou een dag komen... Heel gauw.

'Wat hun leger betreft, dochter, zegt ze dat het op z'n hoogst twee- of drieduizend man telt. Als ze er meer hadden zou ze die zeker te zien hebben gekregen, om ons te overdonderen.' Volgens Elaida overdreven factoren altijd om hun inlichtingen waardevoller te maken. Alleen zusters kon je volledig vertrouwen. Rode zusters in elk geval. Sommigen. 'Maar het kan me niet schelen of ze er twintigduizend hebben, vijftigduizend of honderdduizend. Heb je ook maar enig idee waarom?' Ze keerde zich om en Alviarins gezicht was volkomen glad en beheerst, een masker over blinde onwetendheid. 'Je schijnt vlot overweg te kunnen met alle kanten van de wet van de Toren. Welke straf staat de opstandelingen te wachten?'

'De leidsters worden gesust,' zei Alviarin langzaam. Ze fronste licht en haar rok bewoog iets door het verplaatsten van haar voeten. Goed. Zelfs een Aanvaarde wist dit en ze begreep niet waarom Elaida dit vroeg. 'Het merendeel van de overigen wacht hetzelfde.'

'Misschien.' De leidsters zouden er wellicht aan ontkomen; de meesten, als ze zich behoorlijk onderwierpen. Volgens de wet was de minste